

Robinson®

vychází pod záštitou

 unicef

noviny pro děti každého věku

zdarma

svět dětí

To, o čem chceme tentokrát přinést svědectví, nepotřebuje dlouhý úvod. Mozaika zpráv získaných na www.unicef.cz vás seznámí s projektem, který je neobyčejně významný:

Český výbor pro UNICEF přichází s projektem UNICEF TOUR 2010/2011, se kterým bude cestovat po dobu šesti měsíců po šesti městech v České republice. Postupně tak navštíví Ostravu, Brno, České Budějovice (už v listopadu 2010), Plzeň, Ústí nad Labem a Pardubice.

UNICEF TOUR 2010/2011

Cílem projektu je představení činnosti UNICEF, hlavní světové organizace pro děti, prostřednictvím výstavy fotografií z oblastí humanitární pomoci UNICEF. V každém městě se zároveň uskuteční osobní setkání ředitelky UNICEF ČR a patronů výstavy z řad známých osobností s příznivci UNICEF a širokou veřejností, s žáky různých škol, se studenty... Toto osobní setkání nabízí možnost dozvědět se základní informace o UNICEF, nahlédnout do konkrétních projektů a také si díky promítnutým reportážím uvědomit, komu konkrétně a jak je pomoc prostřednictvím UNICEF určena.

„V České republice máme více než 60 tisíc příznivců, kteří práci UNICEF podporují. Bez jejich pomoci bychom nemohli zachraňovat dětské životy...“ říká ředitelka UNICEF ČR Pavla Gomba a doplňuje: „...UNICEF TOUR je pro nás způsob, jak lidem poděkovat a současně ukázat, že se jejich pomoc neztrácí, ale má velmi konkrétní výsledky.“

Vystavené fotografie, jejichž autory jsou přední světoví fotografové spolupracující s UNICEF, dokumentují situaci dětí a pomoc UNICEF přímo v terénu nejchudších zemí a v krizových situacích přírodních a válečných katastrof. Sedm tematických okruhů, podle nichž byly fotografie pro výstavu vybrány, představuje ve zkratce průřez hlavními problémy, které nejvíce ohrožují životy a zdravý vývoj dětí: VODA, VÝŽIVA, OČKOVÁNÍ, VZDĚLÁVÁNÍ, VÁLEČNÉ KONFLIKTY, KRIZOVÉ SITUACE, HIV/AIDS.

Jiřina Jirásková, herečka, předsedkyně UNICEF ČR a vyslankyně dobré vůle UNICEF, patronka projektu v Českých Budějovicích:

„Dokud na světě existuje sebemenší skupinka opuštěných, hladových a nemocných dětí, existuje i potenciální nebezpečí vzniku vážných konfliktů. Mohou se totiž snažit získat to, co mají jiné děti, násilím. Proto má smysl podporovat činnost humanitárních organizací, jako je UNICEF, který za desítky let svého působení pomohl stovkám milionů strádajících dětí přežít a zlepšit životní podmínky.“

pokračování na str. 4

Stejně jako v loňském roce i letos se bude ve dnech 25. až 26. listopadu v českobudějovickém Domě kultury Metropol konat Festival dětských knih a časopisů. Ve dvou denním programu je počítáno i s divadlem, besedami se spisovatelí, autorským čtením (a to i mimo prostory domu kultury), soutěžemi a hrami. Navíc zde můžete zakoupit vhodný dárek k Vánocům pro své blízké, a to s výstavními slevami.

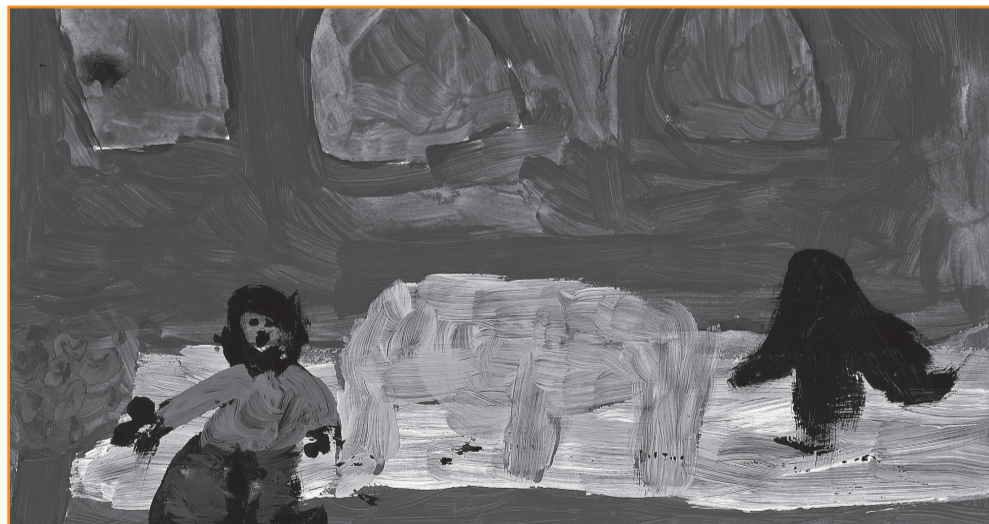
Jihočeský úsměv opět čeká

Nejvýznamnější z připravených soutěží je ta literární s názvem Jihočeský úsměv, které se loni zúčastnila řada dětí z celého regionu. A tato soutěž byla vyhlášena již v první polovině září. Vyhláší ji: Jihočeský kraj, Statutární město České Budějovice, Jihočeský klub Obce spisovatelů a Pohádkové království, o. s.

Podmínky soutěže:

1. Zapojit se mohou chlapci a děvčata do 15 let věku.
2. Tématem letošního ročníku jsou zajímavé zážitky z prázdnin, ze školy, z domova apod.
3. Soutěžní práce musí být čitelná, v rozsahu 1 až 2 stránky rukopisu nebo strojopisu, ve 3 kopiích. Každý příspěvek je třeba označit jménem, věkem autora, třídou a školou, kterou autor navštěvuje, a její adresou včetně telefonního čísla a e-mailové adresy. Texty mohou mít podobu povídky, básně, reportáže, fejetonu, úvahy či eseje.
4. Příspěvky lze poslat poštou nebo osobně donést na adresu: Turistické a mapové centrum, náměstí Přemysla Otakara II. č. 21, 370 01 České Budějovice. Pro další zpracování doporučujeme poslat soutěžní práce také e-mailem na adresu: jihoceskyusmev@seznam.cz (není ale podmínkou).
5. Uzávěrka soutěže je 30. října 2010.
6. Soutěžní práce bude posuzovat odborná porota složená ze členů jihočeské Obce spisovatelů.
7. Vítězná a případně další vybrané práce budou zařazeny do festivalového sborníku, který si soutěžící budou moci vyzvednout v Turistickém a mapovém centru v Českých Budějovicích od 20. 1. do 30. 3. 2011.
8. Přihlášením soutěžního díla přechází autorská práva na vyhlášovatele. Zveřejnění osobních údajů ve smyslu znění zákona 101/2000 Sb. par. 4 odst. 5. v rozsahu jméno, věk, škola, město.
9. Slavnostní vyhlášení soutěže Jihočeský úsměv proběhne v rámci festivalu v pátek 26. listopadu ve 13.00 hodin. Vítězům budou předány věcné ceny a nejspěšnější práce budou ve zdramatizované formě předvedeny přítomnému publiku.
10. Bližší informace: tel.: 386 352 589, www.pohadkovekralovstvi.cz.

A tak, jako v loňském roce, s těmi nejlepšími autory a jejich díly se opět setkáte na stránkách Robinsona.

Návštěva zříceniny Dívčí Kámen, autorka Miša Hájičková, 10 let, ZŠ a MŠ Žimutice

DNES ČTĚTE

1.
Literární klání
Moc důležité fotografie!

2.
Návraty do přírody
Škola podle vaší chuti

3. - 4.
CESTY A SETKÁVÁNÍ
Mozaika zpráv
Víte, co je Tyflokabinet?

5.
Napínavé příběhy,
které se skutečně staly

6.
Jsou tu vaše
Zoo noviny!

POZOR!

Chystáme zvláštní číslo Robinsona, které vás seznámí s důležitostí třídění odpadů, ukáže možnosti jejich recyklace a co vše se z obsahů barevných kontejnerů vyrábí...

Vraťte se do prázdnin

Tak máme po prázdninách, uteklo to jako voda a zase jsme se sešli ve školních lavicích. Jako každý rok, i letos každý z vás prožil ty dva volné letní měsíce jinak. Někdo se podíval do cizích krajín, okusil slanou chuť moře, jiný objevoval nepřehledné krásy naší země, další si užívali na táborech, na chatách a chalupách, u babiček a dědečků, na trampu, sjížděli vodu, zlézali hory, zažívali dobrodružství... Nepochybujeme, že všechno bylo báječné a nezapomenutelné.

Ale i ten nejkrásnější příběh má svůj konec a zase nám nastalo období pravidelného vyučování, domácích úkolů a povinností. Ale můžete se k prázdninám a vašim jedinečným zážitkům ještě vrátit, a navíc se o ně podělit i s ostatními. Stačí sednout za stůl anebo počítač a popsat to, co jste v létě prožili, co se vám líbilo anebo na co nikdy určitě nezapomenete. A pak, samozřejmě – poslat svůj příběh na adresu Robinsona, případně ho doplnit obrázkem nebo fotografií. Ty nejlepší a nejzajímavější anebo nejpodivnější příspěvky se objeví v dalších vydáních našeho časopisu. Záleží jen a jen na vás...

Čekáme na vaše dopisy a už se na ně těšíme.

Vaše redakce

Chvilé, na kterou nikdy nezapomenu

Chvilé, na kterou nikdy nezapomenu, to bylo hlavní téma soutěže, kterou Syndikát jihočeských novinářů společně s odborem školství krajského úřadu vyhlásil ještě před prázdninami pro malé adepty žurnalistiky. Účast byla otevřená pro všechny žáky základních škol v kraji – od těch nejmenších, kteří teprve zvládají kouzlo písemného projevu, až po ty, kteří základní školu za pár týdnů již opustili.

„Pro soutěžící, kteří mohli využít jakýkoliv novinářský žánr – ať už klasickou zprávu, reportáž, komentář, fejeton, soudničku, fotopravodajství či videošot, byly připraveny věcné ceny, diplomy a mimo jiné také možnost exkurze do redakce novin a do televizního studia

v krajském městě,“ dodává k podmínkám soutěže mladých novinářů jihočeský syndik Petr Vitoň.

Došlé práce, posílané poštou anebo e-mailem, hodnotila odborná porota a byla překvapená nejen upřímností a otevřeností projevu mladých novinářů, ale i použitými náměty. Vítězům byly pak předány ceny na oslavách Dne dětí před Sportovní halou v Českých Budějovicích.

Ocenění převzali: Michal Bodrin (13 let) ze ZŠ Studená, bydliště Heřmanec, Matyáš Zeman (8 let) ze ZŠ Ševětín, Michal Vaněk (11 let) ze ZŠ Soběslav, Jan Knižek (14 let) a Filip Smrčka (15 let) – oba

ze ZŠ Dukelská Strakonice, Ondřej Koc (14 let) ze ZŠ E.Beneše Písek, bydliště Protivín, Tereza Zuntýchová (13 let) z Českých Budějovic a Lucie Havelková (11 let) ze Salesiánského střediska České Budějovice za zajímavý dějový fotopříběh.

„Zvažujeme, zda soutěž v příštím roce nezopakovat – vždyť děti mají tak neotřelé a zajímavé nápady – a kdo ví, zda z některého ze soutěžících nevyroste v budoucnu nějaký nový Egon Ervin Kisch nebo Karel Kyncl,“ dodává k akci novinář a spisovatel Hynek Klimek, jeden ze členů letošní hodnotitelské poroty.

Hanka Hosnedlová

zprávy

Takovou školu zatím neznáte

Víte, co znamená pojem kreativní? Ve zkratce by se to dalo přeložit jako tvořivý, vynálezavý, uplatňující nové originální postupy... A právě taková je nově otevřená škola s názvem Kreativ, která má sídlo v Českých Budějovicích vedle výstaviště, výhodně na půlce cesty mezi centrem krajského města a sídlištěm Vltava a Šumava. Její náplň tvoří kurzy výtvarného a jazykového zaměření pro děti i dospělé – ovšem v poněkud jiné podobě, než jsme zvyklí.

„Jsme si vědomi, že lidé a dneska ani děti nemají času nazbyt, a proto jsou naše kurzy pouze hodinové. Tomu samozřejmě odpovídá i jejich cena, která je nesporně výhodná,“ upřesňuje zakladatelka školy Lenka Housková.

Škola Kreativ se snaží při vyučování využívat nových netradičních metod – například poslech písniček a překlad jejich textů anebo kombinace výtvarných kurzů s výukou jazyků. Už pro děti od 4 let je určen výtvarný kurz v angličtině. Bez zajímavosti rozhodně není ani ekovýtvarnictví, kde se děti, ale i dospělí naučí pracovat s přírodními materiály či recyklovatelnými odpady. Z velké části budou tyto kurzy probíhat venku, aby jejich návštěvníci mohli tvořit z přírodnin, stavět sochy ze sněhu... Těm starším je pak určen kurz komiksu a módního návrhářství. Dopolední kurzy připravila škola pro maminky na mateřské dovolené a seniory. Jímí zhotovené jednoduché výtvary budou nabídnuty k prodeji a výtěžek bude poskytnut potřebné organizaci, kterou společně vyberou návštěvníci kurzu a vedení školy.

„Nabízené kurzy byly připraveny po tvůrčích diskusích se zájemci. Ale i nadále se můžete na strukturu kurzů podílet – možná někdo hledá naprosto speciální, jaký v krajském městě prostě není – pak nám dejte námět a my jsme schopni jej uspořádat,“ dodává Lenka Housková.

Více na www.kreativcb.cz

důležitá čísla

LINKA DŮVĚRY PRO DĚTI
ČESKÉ BUDĚJOVICE

VOLEJTE VE DNE I V NOCI:
387 313 030
386 355 500

KRIZOVÉ CENTRUM
PRO DĚTI A RODINU
V JIHOČESKÉM KRAJI

387 410 864

KRIZOVÉ A KONTAKTNÍ CENTRUM
ARKÁDA PÍSEK

382 211 300, 382 222 300

KONTAKTNÍ CENTRUM TÁBOR

381 255 999

LINKA BEZPEČÍ DĚTÍ A MLÁDEŽE
BEZPLATNÉ VOLÁNÍ ODKUDKOLIV
800 155 555

Vydavatel, redakce:
Robinson o.s., Rudolfova 34, České Budějovice
za garance OOZP Magistrátu města České Budějovice

Inzerce, grafická úprava:
STUDIO GABRETA® spol. s r.o., České Budějovice
info@studio-gabreta.cz

Tisk: TISKÁRNA PROTISK, s.r.o., České Budějovice
Reg. č.: MK ČR 7767

Vytištěno na recyklovaném papíru

Vydavatel se nemusí vždy ztotožnit s názory autorů
publikovaných příspěvků

Která místa jsou spojena s vaším dětstvím?

Do šesti let jsem žil v Českých Budějovicích, kde jsme s rodiči bydleli u babiček a dědečků na Palackého náměstí, a pak v Havlíčkově kolonii, kde jsem mimo jiné přežil i bombardování Budějovic v dubnu 1945.

Jaké hry tam tehdy kralovaly?

Samozřejmě v nich nechyběli indiáni, kovbojové – to bylo moje, ale i halda jiných. Měl jsem kolem sebe spoustu bratránců a sestřenic a kamarádů, tak o zábavu a nápady nebyla nouze. Jedním z mých bratránců byl například Zdeněk Váňa, olympionik v roce 1960 v Římě, trenér sportovců Dvořáka a Šebrleho.

A kde jste trávil letní měsíce?

Ze strachu z dalšího bombardování jsme se přesunuli na chatu na Rechle, kde jsem prožil konec války. Jezdil jsem tam pak i později poměrně často a tam jsem vlastně také poprvé trochu přičichl k trampingu. Ale prázdniny v době školní docházky jsem prožíval v Budějovicích a jednou také asi jako osmiletý v Praze, která mi tehdy učarovala, měla spoustu lákadel pro malého kluka – parníky na Vltavě, zoologickou zahradu, Hradčany, Petřín, fotbalová utkání, biografy... Také jsem strýčkovi a tetě pomáhal v krámku s potravinami a jedna zákaznice si mě tak oblíbila, že mi pak věnovala Staré pověsti české, kterých jsem si nesmírně vážil.

Jak to bylo se školou?

Když byl po válce nábor do papíren do Větrní, otec tam odešel dělat technika. Asi dva roky dojížděl a my se pak za ním v roce 1947 přestěhovali, takže jsem do školy začal chodit ve Větrní. Maminka tam pracovala nejdříve ve školní kuchyni a pak jako vychovatelka v družině. Do měšťanky jsem potom ale chodil do Českého Krumlova – jezdilo se buď autobusem, nebo se chodilo i pěšky.

Tam bylo asi pro kluky eldorádo...

Pochopitelně. Objevili jsme s kamarády takový kaňon s malými vodopády a postavili jsme si tam chýši, která se jmenovala Colorado. Vzadu byl borový les, kde jsme si chtěli stavět kamennou chajdu s názvem Arizona. Nosili jsme tam v batohách písek, ale brzy jsme zjistili, že je to nad naše síly. Později jsme si postavili pod vrcholem kopce Větrník sroubek. Prostě romantika jako řemen.

Byli jste v té době něčím ovlivněni?

Samozřejmě že Foglarem a jeho kluby, četbou časopisů Junák a Vpřed. Měli jsme Sioux Club a později Savana Club, věnovali jsme se poznávání přírody a to mi zůstalo...

A co koničky?

Jako všichni kluci tenkrát – plavání, bruslení a hokej na rybníce Herdák, lyžování, i když nebyly žádné vleky a naše lyže by byly dneska k smíchu, stavěli jsme si můstky na skákání, chodili jsme do Sokola, dokonce jsem cvičil na oblastním sokolském sletu v Kaplici, na měšťance jsem se krátce věnoval basketbalu. A taky jsem vymyslel hry – třeba klabball, kdy jsme obroušenými klacky honili volejbalový míč, nebo catchball – něco jako ragby, ale s našimi pravidly...

Jaké předměty jste měl ve škole nejrady?

Miloval jsem zeměpis, jinak matematika a technické předměty mě vůbec nebavily. Ale život přináší paradoxy, a tak, ačkoliv jsem chtěl jít na lesárnu do Písku, byl jsem poslán na stavební průmyslovku. Ale obloukem jsem se k lesu a přírodě zase dostal. Dvanáct let jsem pracoval na ekologických stavbách

Prvním poprázdninovým hostem našeho ohlédnutí bude Miloslav Soukup, známý pod přezdívkou Chiclets. Byl dobrovolným a později profesionálním ochráncem přírody a jeho největší láskou je Šumava, kterou zná opravdu do detailu. Kromě jiného skládá i krásné písničky.

Ohlédnutí do dětství

v Pošumaví a na Šumavě a stal se ochráněm přírody – nejdříve dobrovolným a pak třicet let profesionálním - a nyní funguju jako zpravodaj ochrany přírody.

Měl jste své oblíbené kantory?

Možná si už na všechny nevzpomenu, ale jmenoval bych paní učitelku Viktorínovou,

Vobrovou, Hajnou, pana učitele Šafránka, nejlepší kamarádkou mojí maminky byla paní učitelka Muková, matka Petra Muka.

Kdy vstoupila do vašeho života kytara?

Když mi bylo asi čtrnáct nebo patnáct, objevili jsme s partou na půdě jednoho kamaráda mandolínu a citeru, ze kterých jsme ubrali struny a brnkali na ně jako na kytaru. Ale první skutečnou kytaru jsem dostal od strýce někdy k osmnáctým narozeninám.

Jaká byla vaše první písnička a kolik jste jich složil celkem?

První písničku – Život je blues – jsem složil v sedmnácti. Pak přišly rokenroly a trampské písničky. Celkově byla těch písniček asi stovka, ale zachovalo se jich padesát sedm, z toho deset s vlastní hudbou, jinak jsem většinou přebíral countryové melodie. Nejoblíbenější jsou ty o Šumavě.

Netáhlo vás to třeba do Kanady nebo Ameriky, o kterých se zpívá v některých písničkách?

Ani ne. Díky tomu, že se nesmělo cestovat do zahraničí, procoural jsem celou republiku a objevil tolik krásných a zajímavých míst, že mi nahradila i tu cizinu. A je škoda, že tohle dnešní kluci a holky trochu opomíjí.

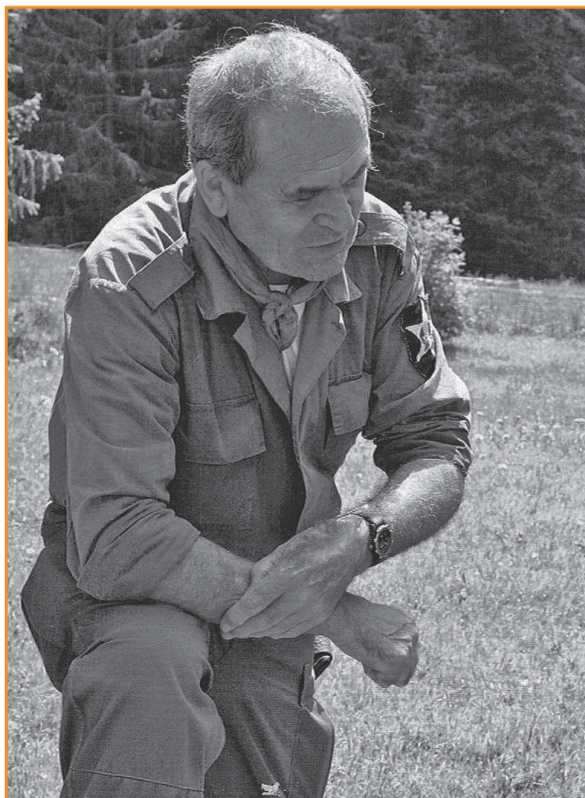
Taky jste se věnoval psaní a dalším prospěšným zálibám?

Napsal jsem různé průvodce po Šumavě, příběhy, povídky, pojednání, přispíval jsem do časopisů jako Pošumavský zpravodaj, kde jsem dokonce působil i jako redaktor, Jižní stezka, Šumava a další. Samozřejmě sem patří i různé besedy a přednášky pro školy i pro dospělé – především o Šumavě, práce s ochránářskými a přírodovědnými kroužky pro děti, exkurze a podobně.

Co si myslíte, že dnešním dětem chybí?

Myslím, že právě ta romantika a příroda. Moderní doba jim sice poskytuje neskonale víc možností než nám tehdy, ale počítače nikdy nenahradí zážitky z přírody a s kamarády, na které se pak vzpomíná celý život...

Text Hanka Hosnedlová
Foto archiv Miloslava Soukupa

Moje pozorování mlhy

Bylo sobotní ráno. Připadalo mi, že je poněkud šero, a tak jsem odhrnula závěsy a pohlédla ven. Zůstala jsem stát v němém úžasu. Téměř nic a nikam jsem neviděla. Venku byla mlha.

Copak to asi je ta mlha? Jakýsi tajemný závoj přírody, do kterého se zahalila, aby ji nikdo neviděl. Copak se asi skrývá za tím závojem? Lesy, louky, nebo snad lesní zvěť? Stále jsem hleděla z okna a snažila se něco rozpoznat, ale moc to nešlo. A najednou jsem spatřila jakýsi záblesk nebo třpyt. Bylo to sluníčko, které se snažilo svými paprsky dosáhnout až k nám do oken. Pozorovala jsem tu nádhru, celá příroda zářila. Pozorně jsem se zahleděla a viděla kapičky mlhy, jak se třpytí ve slunečním světle.

Zavolala jsem holky, aby se také podívaly z okna. A tak jsme byly už tři, které žasly, jaká je příroda čarodějka.. Tolik krásy nám dokáže dát. A pak jako mávnutím kouzelného proutku se mlha začala rozpouštět a utíkala pryč. Někam jinam, kde chtěla spolu se sluníčkem ukázat všem, jaká je to nádhra probudit se do mlhavého rána.

Simona Hradecká, 5. třída, ZŠ Novosedly

Příhoda

Belhám se za autobusem, kéž by mi tak zastavil, běžím dlouho rychlým klusem, vtom se infarkt dostavil.

Za chvíli ležím v sanitce, život mi visí na nitce. Sanitka se převrhla a nitka se přetrhla.

Martin Svoboda, 6. A
ZŠ a MŠ Edvarda Beneše Písek

Hravý slon

Přiběhl k nám slon, hlas měl jako zvon. Ušima nám zamával, chobotem nás svolával.

Pojďte, děti, pojďte sem, na něco si zahrajem. S dětmi já si hraju rád, postavíme z písku hrad.

Zahrajem si kuličky, já velký, vy maličky. Musím ale pozor dát, abych důlek nerozšířil.

Anička Michálková, 4. B
ZŠ a MŠ Edvarda Beneše Písek

Les

Ve smrkovém jehličí vítr tiše šumí, tu zas skáče veverka, rád se koukám na ni.

Zde je zase studánka, sem laně chodí pít, a hle, tu moucha bezmocná v pavoukové síti.

V jezírku za kapradím ryby tiše plavou, vtom mě někdo pošimrá, mravenec pod mou nohou.

Šiška šišce povídá, že bude tuhá zima, že celý les pak pokryje sněhová peřina.

Slyším hluk, tak otočím se, co mé oči vidí? Dvanáctérák o modřín své parohy si srazí.

Koukám, koukám, vidím, vidím, v bahně něčí otisky, koukám vedle, to je špatné, hle tu láhev od whisky.

Hned ji zvednu, hned s ní běžím, hned ji dám do popelnice, až ty někdy do lesa půjdeš, neodhazuj láhve více.

Ponaučení: v souboji člověk nebo příroda může být jen jeden poražený. A příroda to nebude!

Jan Placek, 6. A ZŠ a MŠ Dubné

MOUDRÁ SLOVA NEUŠKODÍ

Všichni, ať už zdraví, či nemocní, handicapovaní, děti i dospělí se každý den setkáváme s přáteli, kteří drží palce a bez velkých slov a zbytečných výmluv pomohou, aby nám vše dobře dopadlo a vrátilo se k nám štěstí s radostí. Ale bývá tomu také naopak, protože se setkáváme i s nesčetnými nástrahami, záłudnostmi, překážkami a někdy i nepřáteli. To všechno prostě k životu patří a je jen dobře, když se hned nezalekneme.

Je však velkou pravdou, že nás ohrožuje ještě něco, nebo lépe řečeno, někdo. A tím není nikdo jiný než my sami! Jak často přece podlehneme svým vlastním černým myšlenkám a poraženectví? Jak často ztrácíme víru, chuť poprat se s nepříznivým osudem? Jak často zapomínáme na naději, i když ta stále je a čeká, že se k ní upneme?

Přiznáváme, že se lehko řekne, abychom se vším statečně bojovali, ale někdy je to až moc přetěžké. Přesto, či právě proto si tedy opakujeme následující pravdu: „Přece však nemá člověk většího nepřítele než sám sebe.“ **A to je moudrost, kterou vyřkl jeden z nejmoudřejších lidí, žijících kdy na naší planetě. Největší římský řečník, politik, spisovatel a filozof Marcus Tullius Cicero (106 př. n. l. až 43 př. n. l.).**

DOBŘÉ ZPRÁVY

Dary pro malé žáčky a pacienty

Českobudějovický Lions Club věnuje v prvním letním měsíci Mateřské škole pro zrakově postižené v Zachariášově ulici šek na 10 000 Kč. Tato suma měla přispět k rekonstrukci a opravě tamějšího hřiště. Navíc se díky úsilí Lions Clubu povedlo získat od sponzorů dalších 300 000 Kč na pořízení speciálního diagnostického přístroje k odhalování zrakových vad nejen malých pacientů.

Rolníčka pomáhá sama sobě

Nedostatek finančních prostředků na provoz soběslavského střediska Rolníčka zaměřeného na pomoc handicapovaným se rozhodli před koncem uplynulého školního roku řešit alespoň zčásti sami zaměstnanci centra. Připravili prodejní výstavku svých vlastních prací a výtěžek z prodeje poskytli na činnost centra denních služeb pro děti a mladistvé. Na to pak v červnu navázala další zajímavá výstava, tentokrát z prací žáků speciální školy Rolníčky k 15. výročí založení tohoto školního zařízení.

Votus pro Ovečku

Partnerem českobudějovické obecně prospěšné společnosti Ovečka, která sdružuje rodiny dětí s Downovým syndromem, se v letošní vodácké sezóně stala půjčovna lodí Votus. Obě instituce společně oslovily i další půjčovny lodí a při tradičním splouvání Malše na začátku sezóny zorganizovaly veřejnou sbírku, která vynesla přes 5 700 korun, a navíc i příslib dalších následných finančních darů. To vše samozřejmě ve prospěch sdružení Ovečka, které získané prostředky smysluplně využije pro činnost a nové projekty pro postižené děti.

Návštěva z daleké Afriky

Církevní mateřskou školu svatého Josefa v Českých Budějovicích navštívily v prvním letním měsíci řádové sestry ze vzdálené africké Zimbabwe. Ve své zemi se starají o jejich nesnadném životě vyprávěly i dětem. Do jižních Čech přijely na pozvání Diecézní charity, se kterou spolupracují především na projektu Adopce na dálku. Finanční příspěvek ve výši 500 korun měsíčně pomůže adoptovaným dětem v Africe v jejich nelehké situaci a umožní jim i navštěvovat školu a získat vzdělání.

Tam, kde léčí Tajfun

Hipoterapie je dnes již uznávanou a nadmíru prospěšnou formou pomoci handicapovaným dětem. Jednou z organizací, které se tímto stylem léčebné pomoci zabývají, je českobudějovické občanské sdružení Koniček. Ještě před létem přibyl do jeho stáje nový anglický plnokrevník Tajfun, kterého hned začali odborně připravovat na setkávání s dětmi a jejich rehabilitaci na koňském hřbetě.

Šumava otevírá náruč i pro vozíčkáře

Díky vstřícnosti Národního parku Šumava a jeho spolupráci s odborníky ze sdružení, kteří pomáhají handicapovaným, bylo vozíčkářům zpřístupněno sedm tras šumavskou přírodou. Byly upraveny vjezdy na dřevěné chodníky v oblastech slatí, částečně i povrch některých pěšin a vybavení tvoří i mobilní toalety. Samozřejmě k těmto krokům náleží i vymezení parkovacích míst na parkovištích a viditelné označení příslušných tras.

Takže v současnosti tvoří tuto přístupnou síť Chalupská a Jezerní slat', Rokyta – Rechle, Vltavská – Stožecké louky – Dobrá, Povydrí (z Antýglu směrem na Čeňkovu pilu), Starý Brunst – Zhůří – Stará Huť a Hauswaldská kaple.

Zajímavý rekord z Nové Včelnice

Při akci Pohádkový les, kterou pořádala začátkem září městská knihovna v Nové Včelnici ve spolupráci s řadou dalších tamních organizací, padl nový rekord. A to v počtu sešlapávaných plastových lahví určených pro sběr v klasickém kontejneru na plast. Původní rekord 1 026 lahví dokázali Včelenští, zejména pak kluci a děvčata, překonat o více než tři stovky – nový rekord je totiž neuvěřitelných 1 333 lahví. Pohádkovým lesem přitom prošlo 415 osob, z toho rovné tři stovky dětí.

A teď si představte, že by se takové množství plastových lahví povalovalo ve skutečném lese! To by se pak z krásné čisté přírody stala vlastně také příroda handicapovaná...

Charitativní aukce umělců

Adolf Born, Kristian Kodet, František Ringo Čech a mnozí další čeští umělci věnovali tři desítky svých výtvarných prací do charitativní aukce, která se odehrála ještě před prázdninami v Praze. Na konto dětských domovů tak přibýlo přes 600 000 korun.

Co dokáže silná vůle

Jistě jste už všichni slyšeli nebo četli o tom, co všechno dokáže člověk s pevnou vůlí. Jsou to mnohdy skutečně neuvěřitelné výkony a těmi, kteří jich dosáhli, jsou nezřídka i hrdinové s těžkým fyzickým postižením.

Pokořená Macocha

Tak například Macochu, největší propast v naší republice, dokázal letos o prázdninách zdolat slepý horolezec. Je jím třiatřicetiletý Jan Říha a výstup z této propasti v Moravském krasu mu po osmdesátimetrové skále trval tři hodiny. Ale není to ani zdaleka jeho jediný úspěch – dokázal pokořit například také Elbrus, Mont Blanc či Kilimandžáro.

Nové ruce

Jiným borcem, který si zaslouží smeknutí klobouku, je policista Theo Kelz z rakouského Lince. Před šestnácti roky přišel o obě ruce při výbuchu bomby. Po šesti letech mu byly v Innsbrucku transplantovány ruce nové a cvičením jejich funkčnosti strávil na pět tisíc hodin. Dneska pracuje opět jako policista, jezdí na motorce, na které procestoval už čtyři světadíly, chodí plavat... Jen s jemnějšími úkony má sem tam problém, třeba zapnout košilový knoflíček do příliš těsné dirky.

S větrem o závod

Pro změnu zase sportovnímu jachtingu se věnuje Daniel Bína ze Včelné, rovněž vozíčkář. K vozíku ho odsoudila jím nezaviněná nehoda na motorce. Navíc má v důsledku zranění omezený pohyb levé ruky. Bylo mu tenkrát pouhých osmnáct. Ale přes veškeré potíže dokázal po úrazu ještě dostudovat dopravní průmyslovku, zkusil to i na vysoké škole, stal se programátorem, řídí auto... A zůstal věrný i jachtingu, startuje na různých soutěžích a navzdory svému handicapu je v něm dobrý.

Neobyčejné výpravy

A pro další příklad nemusíme jít daleko – úspěšná paralympionička Jana Fesslová z Černého Dubu u Českých Budějovic, upoutaná na vozík, nejenže dosáhla řady sportovních vítězství v hodů kouli, oštěpem, ale především diskem, dokonce i ve světovém měřítku, ale odvážně cestuje po celém světě. Sama se vydala do Číny a jiných exotických krajín, s motorkářskou expedicí Blue Land projela přes 2 300 kilometrů dlouhou trasu indickým Himálajem, a dokonce i horským sedlem Khardung La ve výšce 5 600 metrů nad mořem. Svou fyzickou dokázala mimo jiné i při letošním letním náročném slaňování na Vítkově Hrádku. Hlavně ale trénuje na paralympijské hry v Londýně, které se budou konat v roce 2012. Jim ovšem bude ještě předcházet řada soutěží včetně světového střetnutí handicapovaných sportovců na Novém Zélandu.

Světový rekordman

Dalším důkazem neuvěřitelně pevné vůle je osmnáctiletý plavec Arnošt Petráček z Jankova u Českých Budějovic. Narodil se bez pažních kostí, a přesto závodně plave, dokonce vítězí. Zlatou a stříbrnou medaili ve dvou disciplínách si přivezl ze srpnového mistrovství světa v Eindhovenu v Holandsku a vytvořil světový rekord v motýlku. Může se pochlubit účastí na Mistrovství světa v Jihoafrické republice v Durbanu, na paralympiádě v Pekingu anebo na Světových hrách v Tchajpeji, kde získal čtyři stříbrné medaile. Ale nevěnuje se jen plavání, jezdí na speciálně upraveném bicyklu, lyžuje a před několika měsíci si udělal řídicí průkaz, takže jezdí i autem.

Foto na této dvostránce: archiv Tyflokabinet České Budějovice

OSUDY...

Příběhy, které prožíváme, prozařují v jednom okamžiku všechny barvy světa a voní až opojně, aby vše krásné v okamžiku příštím zmizelo a my jsme museli opět, už pokolikáté, překonávat zlo a hledat nové dobro. A v okamžicích spokojenosti i nepohody vždy hodné pomůže přátelství, láska a vzájemná důvěra. To vše znamená, že se mohu o štěstí podílit a s tím horším se svěřit. Možná, že i dnešní Osudy mnohé napoví, potěší i poukážou na to, že máme v životě vlastním i v životech ostatních neustále hledat to nejlepší.

Určitě už každý z vás slyšel název Tyflokabinet - přinejmenším při automatickém vyhledávání zastávek městské hromadné dopravy na českobudějovické Lidické třídě. Kousek odtud, v Roudenské ulici číslo 18, má totiž toto zařízení s regionální působností své sídlo. Ačkoliv obecně prospěšná společnost s názvem Tyflokabinet datuje dobu svého trvání až od roku 2000, zařízení pro pomoc nevidomým a slabozrakým fungovalo v každém kraji, byť pod jiným názvem, už zhruba šest let předtím. Zakladatelem a prvním ředitelem Tyflokabinetu v Českých Budějovicích byl Antonín Tůma, kterého před dvěma roky vystřídal ve funkci inženýr Jan Steringa.

I když zklame zrak, život nekončí

dokáže. Indikátory čili ukazatelé hladiny, světla, barev, krevního tlaku, zvukové systémy pro snazší orientaci – něco jako jednoduché GPSky, časoměrné pomůcky nahrazující hodinky, kamerové lupy, Braillovský řádek umožňující převod textu do Braillova písma a naopak, počítače s hlasovým výstupem a řada dalších. Pomůcka podobající se menší elektrosoučástce umožňuje kontrolovat výšku hladiny v šálku nebo konvici, aniž by se musela zjišťovat prstem. Krabička velikosti mobilu zase hlasově označí barvu, již se dotknete, kamera u monitoru mnohonásobně zvětší i vzdálenější cíl, počítač syntetickým hlasem předčítá text na obrazovce, a pokud chcete, tak i s označováním teček, čárek, velkých písmen a podobně. Není to úžasné?

Služby Tyflokabinetu jsou určeny všem věkovým kategoriím od školního věku až po seniory a využívá jich ročně přes 240 klientů. Někteří jednorázově, jiní opakovaně, dokonce při zařazení fungují kluby, které se zde pravidelně scházejí. Takže více vypovídajícím číslem bude asi údaj o uskutečněných kontaktech s návštěvníky, kterých devítičlenný tým kabinetu registruje přes tisícovku za rok.

Především tady poskytují bezplatné poradenství, například v sociálně právní oblasti, a pomoc při výběru kompenzačních pomůcek. To jsou předměty a technická zařízení usnadňující nevidomým a slabozrakým život tak, aby se co nejvíce přiblížili tomu běžnému. A rozhodně se nejedná jen o výběr z řady různě uzpůsobených bílých hole, které pomáhají při chůzi v terénu a jsou i zavedeným označením, jež vnímá zase okolní veřejnost.

Užasli byste, co všechno dneska technika již

i s označováním teček, čárek, velkých písmen a podobně. Není to úžasné?

Tyflokabinet nejenže radí, jak s těmito pomůckami zacházet a jak je co nejvhodněji k daným potřebám klienta vybírat, ale pořádá i kurzy k jejich obsluze, zejména pak počítačů, pro všechny věkové skupiny včetně zvládnutí internetu a dalších operačních systémů. A pokud je to nutné, dojíždějí vyučující i do bytu klientů. Navíc pak některé z těchto pomůcek kabinet i zapůjčuje.

Při poradenských službách, které se naprosto samozřejmě prolínají s tzv. sociálně rehabilitační službou (čili instruktáží a výukou), se setkáte s nesmírně laskavými a vstřícnými, vysokoškolsky vzdělanými lidmi - Otakarem Fialou, Janem Krázlem, Lucií Šulčíkovou a Josefem Adamčíkem. Jednou ročně organizuje kabinet rekondiční prázdninové pobyty pro mládež se zaměřením na počí-

tačovou techniku.

Usměvavá Michala Meruňková působí v další sféře činnosti, což jsou služby průvodcovské (například doprovod k doktorům, na úřady apod.) a předčitatelské. Kromě toho podrobné a aktualizované informace o veškerých poskytovaných službách a možnostech jsou obsaženy v měsíčníku Paprsek, který kabinet vydává v černobílém tisku, ale i v Braillově písmu či v elektronické podobě.

„Díky velkorysému příspěvku českobudějovického Lions Clubu jsme mohli zakoupit přístroj na vyšetření zraku u dětí, který je jediným v regionu. Tato vyšetření poskytujeme zdarma dětem od dvou let buď přímo u nás, anebo s ním objíždíme mateřské školy. Právě zásluhou těchto vyšetření se dají zjistit oční vady u dětí už v útlém věku, a zahájit tak včasnou léčbu nebo jiná opatření. V souvislosti s tím pořádáme i informativní přednášky pro dětské lékaře,“ říká ředitel Jan Steringa, který se k této práci dostal právě přes techniku ulehčující handicapovaným lidem život.

S mateřskou školou pro zrakově postižené ze Zachariášovy ulice v Českých Budějovicích pořádá Tyflokabinet dvakrát do roka akci Zoo potmě, ale i mikulášské a vánoční besídky a jiné programy. Spolupracuje rovněž s Arpidou, dětským stacionářem Světluška a svému zaměření podobným zařízením Tyfloservis, ale také se speciální třídou pro zrakově postižené na ZŠ Máj II rovněž v krajském městě. Jako velice přínosnou hodnotí ředitel rovněž spolupráci se Speciálním

pedagogickým centrem a jeho ředitelkou Janou Hanzalovou. Centrum poskytuje klientům nejen fundované rady a doporučuje vhodné postupy, ale nabízí i pomoc psychologa.

Svou roli hraje rovněž podpora města a kraje, už jenom z morálního hlediska. Dále Tyflokabinetu značnou měrou pomáhají sponzorské dary, ať už v podobě financí, nebo předmětů pro vybavení zařízení či poskytnutých služeb pro klienty. Ovšem není tajemstvím, že by podobných pomocných rukou bylo zapotřebí mnohem více. Takže, pokud byste i vy chtěli pomoci, stačí zavolat na číslo 386 460 660 anebo napsat na e-mail: info@tyflokabinet-cb.cz.

Poznámka redakce: Těší nás, že i občanské sdružení Robinson a tyto vaše stejnojmenné noviny s Tyflokabinetem spolupracují, třeba právě už od doby, kdy stály „u kolébky“ neobvyklých setkání v Zoologické zahradě Hluboká nad Vltavou...

Od Dlouhého mostu do Žlutých lázní Paul plaval i pro handicapované

Dva dny před koncem měsíce června se vydal na svou unikátní „mokrou“ cestu jedenačtyřicetiletý plavec Paul Whitaker, který již šestnáct let žije v Čechách. Mířil po Vltavě z Českých Budějovic až do Prahy. Startoval v odpoledních hodinách u českobudějovického Dlouhého mostu, kam ho přišli vyprovodit zástupci médií a příznivci nezvyklých rekordů.

Paul, který je původem z Anglie, je jinak učitel a překladatel. Na nápad s plaveckou trasou dlouhou 175 kilometrů podle jeho slov přišel ve sprše, a že jeho volba padla právě na Vltavu, není náhodou. Jednak Vltava protéká Prahou, kde Paul žije a působí, a jednak je to, jak sám řekl, moc krásná řeka.

„Na zdolání této trasy jsem se připravoval skoro osm měsíců. Naposledy jsem plaval před dvaceti lety při triatlonu a rozhodně to nebyla má nejsilnější disciplína. S tréninkem jsem začínal tedy úplně od nuly a postupně si přidával, až jsem zvládl sedm až deset kilometrů denně,“ vysvětluje Paul, který tímto mimořádným výkonem

chtěl pomoci i jiné dobré věci. Především vzbudit pozornost lidí, aby je vyprovokoval k finančním příspěvkům na konto neziskové organizace Asistence, která pomáhá handicapovaným, mimo jiné také studentům z Jedličkova ústavu. Navíc si lidé, kteří sledovali Paulovu letní dvacetidenní cestu říčním tokem, mohli zakoupit libovolný počet kilometrů jeho vltavské trasy, a přispět tak výše zmíněné instituci na nákup kompenzačních pomůcek či zajištění asistenční služby pro těžce postižené.

Paul si určil na každý den zdolání desetikilometrového úseku a dvoudenní odpočinkovou rezervu. V doprovodném nafukovacím člunu jej sledovala tříčlenná posádka, která měla na starosti navigaci plavce, jeho bezpečnost, ale také zásobování tekutinami. Plavbu podnikl v neoprénu a jím zvolený styl byl kraul. „Jiný styl ani neumím,“ smál se Paul, pro kterého to bylo snazší tam, kde byl silnější proud, protože plaval po něm. Na přehradách a ve stojaté vodě musel své úsilí zdvojnásobit, ale plaval i za chladného počasí, protivětru,

a dokonce i za bouřky. A ještě stihl ocenit krásy okolní krajiny, jak později komentoval.

Na poslední den si nechal pouze pětikilometrový úsek, aby měl sílu na přivítání a oslavu. Paulova plavba končila 17. července v pražských Žlutých lázních, kde už na něj čekala spousta jeho příznivců, přátel a také jeho rodiče, kteří do Prahy přiletěli vysloveně k této příležitosti. Kromě toho sem přišli i klienti Asistence, kteří chtěli anglickému plavci poděkovat za peníze, které jim mohou usnadnit nelehký život, ať už nákupem různých pomůcek, či zajištěním osobní služby asistentů. Přivítání bylo velkolepé a Paul neskrýval ani šťastný úsměv, ani dojetí.

A co přístě? V tom Paul Whitaker ještě jasno nemá, ale rozhodně plavba Vltavou nebyla posledním jeho dobrodružným kouskem ani posledním benefičním gestem.

Dvojstránku Cesty a setkávání připravila Hanka Hosnedlová

UNICEF TOUR 2010/2011

dokončení ze str. 1

Zamyslete se tedy i vy všichni a hledejte cesty, jak se připojit. Odměnou bude nádherný pocit v duši, že jste vykonali dobro, odměnou mohou být i nová přátelství. Proto si dobře zapamatujte kontakty, kde se dozvíte ještě mnohem víc o tom, co a jak učinit:

- Český výbor pro UNICEF Elišky Peškové 17/741, 150 21 Praha 5
- tel./fax: 257 320 244
- e-mail: unicef@unicef.cz
- www.unicef.cz
- bankovní účet 2200022/0300
- variabilní symbol Přátel dětí UNICEF je 55 k výše uvedenému účtu (lze zadat i trvalý příkaz k pravidelným měsíčním příspěvkům).

Na programy pomoci dětem přispějte i odesláním SMS ve tvaru DMS UNICEF na č. 87777. Dále zakoupením pohlednic, blahopřání a dárkových předmětů v prodejnách UNICEF (v Domě OSN, nám. Kinských 6, Pha 5;

v Nákupní galerii Atrium, Karlovo nám. 10, Pha 2; Vinohradský Pavilon, Vinohradská 50, Pha 2; IKEA Praha, Brno, Ostrava), ale i prostřednictvím internetové stránky nebo tištěného katalogu, který na požádání obdržíte.

Panenuk z projektu Adoptuj panenku a zachrániš dítě si také koupíte v daných prodejnách nebo díky internetu v části e-panenky.

Český výbor pro UNICEF naplňuje to, co má toto celosvětové hnutí ve vlnku už od počátku: pro každé potřebné dítě v rozvojových zemích zajistit zdraví, vzdělání, rovnoprávnost, chránit jeho život, sny a budoucnost.

Čerpáno z materiálů Českého výboru pro UNICEF

adresář

V dnešním adresáři se opět obracíme přímo na vás.

Chcete, abychom publikovali rozhovory, reportáže a zprávy o organizacích, které pomáhají handicapovaným, o vašich kamarádech, kteří se dovedou poprat s osudem...?

Dejte tedy o sobě vědět.

Ozvěte se nám a můžete se stát našimi dětskými redaktory.

Zoo Ohrada, 373 41 Hluboká nad Vltavou, tel.: 387 002 211, fax: 387 965 445, e-mail: info@zoo-ohrada.cz, www.zoo-ohrada.cz

Ahoj kluci a holky, ahoj dospěláci!

Máte to tady na jihu docela fajn. Já jsem zvyklé na drsnější přírodu, poněvadž pocházím ze Shetlandských ostrovů, což je asi 185 km od severovýchodního výběžku Skotska, kde je pusto a větrno. A protože tam roste jen tuhá tráva a zakrnělý vřes, tak moc v dospělosti nevyrostu. Ale o co jsem menší, o to jsem silnější - vlastně vzhledem ke své výšce patřím k nejsilnějším koním. A pohybují se docela rychle a uvolněně, a protože jsem zvyklé z mého domova na nevyrovnaný povrch, mám charakteristické zvedání nožiček. Traduje se o mně, že jsem tvrdohlavý poník, který rád svého páníčka štípane nebo kousne. Ale není to pravda. Naopak. Když se ke mně slušně chová, rád se mu odvděčím poslušností a pracovitostí. Rodím se vlastně důvěřivý a hodný a je na jen a jen na člověku, s jakou povahou vyrastu.

Vaše hříbě Shetlandského pony

KALENDÁŘ AKCÍ 2010

4. 12. 2010

Putování za Mikulášem

24. 12. 2010

Vánoce v zoo

Toto je předpokládaný plán akcí pro zbytek roku 2010.

Případné změny budou včas uveřejněny na našich internetových stránkách

www.zoo-ohrada.cz

VÝSTAVA

Africký cestovatel Dr. Emil Holub

Od 8. 9. 2010 můžete v Zoo Ohrada zhlédnout putovní výstavu o českém cestovateli Dr. Emilu Holubovi, kterou realizuje Památník Dr. Emila Holuba v Holicích. Výstava ukazuje životní příběh Dr. Emila Holuba a význam jeho práce. Tento slavný Čech je po celém světě uznávaným cestovatelem a etnografem, ale doma v České republice je, bohužel, trochu opomíjen.

Dr. Emil Holub (1847 – 1902) podnikl několik dobrodružných výprav do nitra Afriky. Vstoupil na místa, kam před ním nevkročila noha žádného Evropana. Jako první zakreslil podrobnou mapu Viktoriínských vodopádů. Vytvořil unikátní detailní etnografickou studii původních kmenů jižní Afriky. Z jeho zápisků o životě těchto domorodých kmenů dodnes čerpají informace o své historii národy států Zimbabwe a Zambie.

Ze svých cest přivezl Dr. Emil Holub spoustu sbírkových předmětů, jež chtěl jako oddaný vlastenec darovat Národnímu muzeu v Praze, které ale tento velkorysý dar odmítlo. Až do konce svého života pořádal výstavy a přednášky o svých cestách do Afriky. Byl člověkem s nekonečnou touhou poznávat a předávat dál. Výstava potrvá do konce měsíce října 2010.

Že mezi ohrožené masožravce nepatří jenom šelmy a kytovci, to si připomeneme právě v tomto čísle. Představíme si dravce s dlouhým krkem.

Kampaň EAZA

SUP HNĚDÝ impozantní dravec

Supi patří do řádu dravců. V rámci skupiny, ve které najdeme nejdokonalejší ptačí predátory, se odlišují několika typickými znaky. Zatímco většina dravců má krátký krk, supi mají krk dlouhý, což jim umožňuje dosahovat dovnitř zdechlín. Krk i hlava jsou navíc opatřeny pouze krátkým opeřením, díky němuž se tyto části těla snadno očistí od krve a dalších zbytků. Jejich nohy jsou relativně slabé a tupé drápy pomáhají supům jen při chůzi, nikoliv při lovu kořisti. Další zvláštností je přizpůsobení k dokonalému plachtění, při kterém vyhledávají potravu. I proto mají společně s kondory ze všech dravců nejdelší křídla. Nejdůležitějším smyslem je vynikající zrak.

Sup hnědý je největším zástupcem tzv. starosvětských supů (k novosvětským supům patří američtí kondoři) a současně největším ptákem Evropy. Váží až 12 kg a v rozpětí křídel dosahuje 2,5 m (výjimečně i 3 m). Jeho zbarvení je celkově hnědé, jen kořen zobáku je modravý. Jeho domovem jsou horská pásma do 4 000 m n. m. ve Střední Asii, malá populace žije na Pyrenejském poloostrově, zalétá i do střední Evropy a zimuje také v Africe. V ČR byl sup hnědý spatřen naposledy okolo roku 1929.

Sup hnědý nežije až tak společensky, jak je známo u jiných druhů supů. Většinou je vidět sám nebo v párech. Výjimečně byly pozorovány skupin-

ky tvořené maximálně šesti ptáky.

Potravou mu jsou zdechlíny středně velkých a větších savců, jako například ovci a koz. Přiležitostně také koní, mul a oslů, dobytka, králíků nebo plazů.

Z mršin dovede využít i tvrdé části - kůži, chrupavky nebo kosti. Sup hnědý dokáže spořádat neuvěřitelně množství potravy najednou - u mršiny bývá i několik hodin. Typickým prostředím pro tyto ptáky je kopcovitá krajina s porosty křovin a několika většími stromy, řídké borovicové lesy nebo pobřežní útesy.

Hnízdo, až metr vysoké a dva metry v průměru, si staví na stromech, kam samice snáší jediné vejce. V sezení se střídají oba rodiče 55 dnů. V přírodě se tento sup dožívá 20 - 30 let, v zoologických zahradách až čtyřicet.

Na většině území sup hnědý mizí a je zařazen na listinu celosvětově ohrožených druhů. Existují ale také projekty na ochranu a zachování tohoto druhu: mláďata

odchovaná v zoologických zahradách, které jsou členy Evropské Asociace Zoologických zahrad a Akvárií (EAZA), jsou dále vypouštěna do volné přírody (reintrodukce). Oproti dospělým ptákům se velmi snadno přizpůsobují novému prostředí, jako kdyby se tam narodila. Vypouštění do volné přírody probíhá na Mallorce, v Katalánsku (Španělsko) a ve Francii.

CARNIVORE
EAZA EUROPEAN CARNIVORE CAMPAIGN

NOVINKY VE ZKRATCE

Kolosální úspěch

Odrůstající umělé odchované mládě pelikána bílého Áda, které se letos v létě poprvé v historii Zoo Ohrada vylíhlo v umělé líhni, mohou návštěvníci vidět ve společnosti jednoho z biologických rodičů v zimovišti plameňáků, kde si postupně zvyká na své ptačí soukmenovce. V průběhu umělého odchovu se totiž navázalo na své ošetřovatele a považuje je za svůj druh.

Další puščík na Šumavě

V letošním roce bylo v létě opět vypuštěno do přírody na Šumavu v Českých Žlebech jedno mládě puščíka bělavého z odchovu Zoo Ohrada v rámci záchranného programu tohoto druhu, který probíhá již od roku 1992. Mladý puščík se zde dobře adaptoval, jeho pohyb je sledován pomocí vysílačky umístěné na ocase.

Letošní radost

Ještě na konci prázdnin se narodila tři mláďata mar stepních, velkých jihoamerických hlodavců, kteří mají svůj výběh v expozici Koati. Mary patří do příbuzenstva morčat, i když spíše připomínají dlouhonohé zajíce. Mláďata se rodí osrstěná, hned vidí a běhají - a i v těchto dnech je můžete pozorovat v jejich výběhu.

Samice nosí červeného hlídá ve vnitřní ubikaci již několik týdnů 2 mláďata a zatím k nim nepustí ani otce, který je nucen přebývat ve venkovním výběhu. Nejčastěji ho najdete na stromě. Zpočátku samice zakrývala mláďata pečlivě před zraky návštěvníků i zaměstnanců zoo, ale nyní je možné přes okno „indiánské“ chýše oba malé nosáky dobře pozorovat, i když se stále drží matky.

V letošním roce odchováli plameňáci růžoví v Zoo Ohrada celkem 11 mláďat. V této době je ještě můžete rozpoznat od jejich rodičů, protože peří mají šedoohnědé, namísto krásné růžové.

Společně v jednom výběhu si hrají letošní hříbátka Shetlandských poníků Romi a Jasmina.

Dokončení nových expozic

Stavby expozice Malá Afrika a jihoamerického pavilonu Matamata se nachýlily k závěru. Návštěvníci mohou od konce září zblízka sledovat poslední úpravy ubikací v „Africe“ a také postupné nastěhování zvířat. Mezi první obyvatelé budou patřit suchozemské želvy, ibisové, volavky nebo lemuři kata.

Matamata je vůbec prvním pavilonem v historii Zoo Ohrada a do zkušebního provozu se otevřel 7. října. I zde ale bude na základě zkušeností z prvních dní dolažován režim pavilonu.

Matamata je vybavena mnoha technickými možnostmi, jen pro zajímavost - automatickým zavlažováním, klimatizací, plynovým vytápěním, umělou mlhou, vodopádem, filtrovanou vodou v celém objektu, což zajišťuje 6 velkých filtrů a 9 čerpadel. Také sem budou zvířata umístována postupně, nejdříve se do nového domova nastěhují anakondy a kajmani.

Rozsáhlou rekonstrukcí v Zoo Ohrada procházejí také chodníky v okolí nových expozic.

??? ZOO KVÍZ ???

Přičiň k rybkám v akváriu jejich stíny. Který stín nemá svou rybičku?

ŠKOLNÍ VÝPRAVY DO ZOO

Zoo má jedinečnou možnost poskytnout dětem přímý kontakt se živými zvířaty. Snažíme se toho využít a připravujeme žákům a studentům vzdělávací programy pro školy.

Nabízíme je pro mateřské školy, 1. stupeň ZŠ, 2. stupeň ZŠ i pro střední školy.

Tato výjimečná osobní setkání probouzí nadšení a zájem o živou přírodu. Láska k ní spolu s poznáním je jednou z nejlepších cest, jak vychovávat k rozumné ochraně zvířat a jejich životního prostředí.

Bližší informace vám poskytne naše vzdělávací oddělení 387 00 22 12 nebo internetové stránky www.zoo-ohrada.cz